

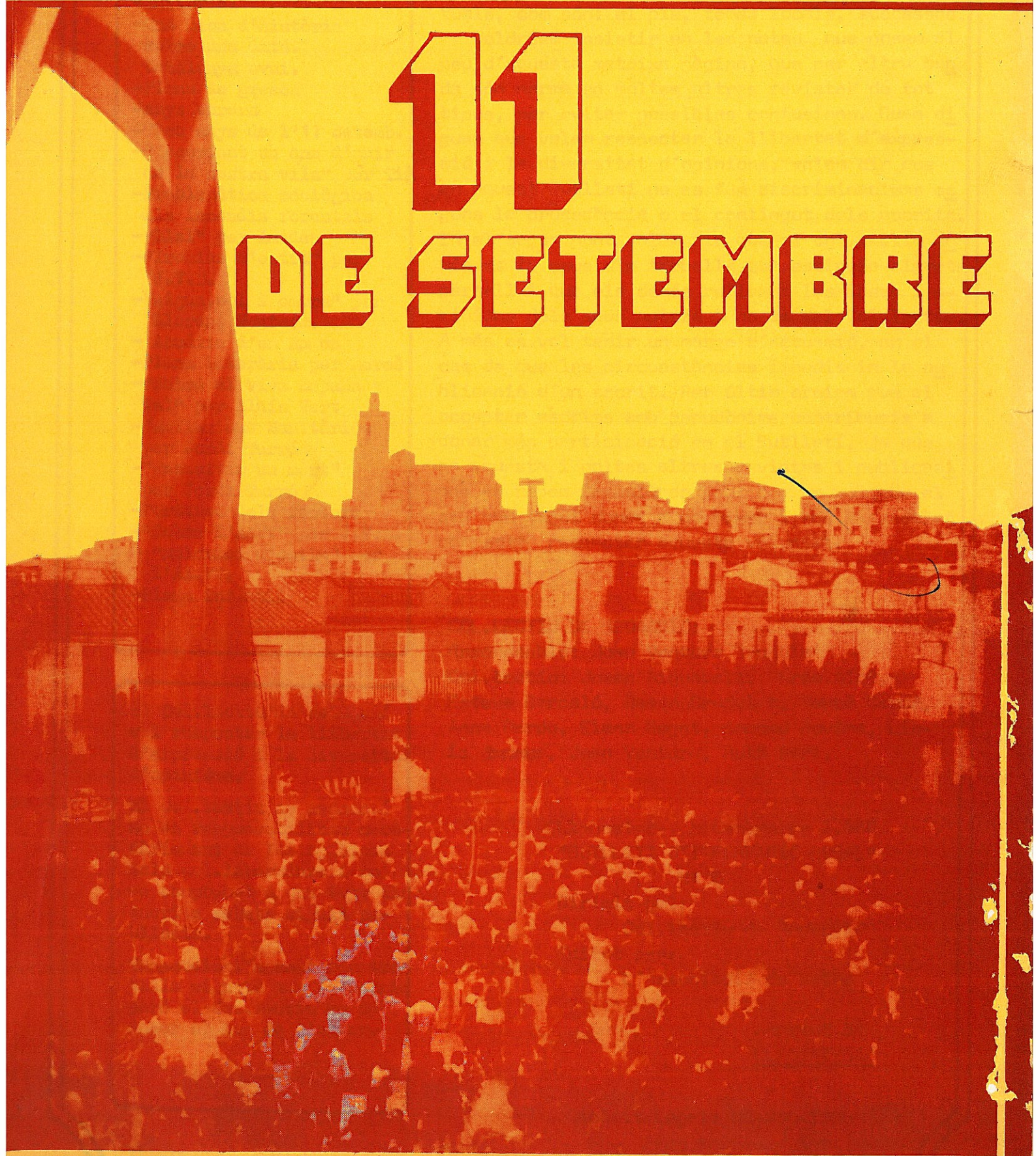
BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

nº 6-SETEMBRE DEL 1980

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

11

DE SETEMBRE

PÒRTIC

SUMARI

- Portada d'Enric Marqués
Foto VALL-LLISERA
- Pòrtic
- Editorial
- Una mica d'història
sobre una data.
Catalunya avui.
- Plana de greson
- Anys enrera
- Tres anys de l'11 Setemb.
- "Recordant un any d'ahir
de la nostra vila" per M.
- Problemàtica ecològica
Els incendis forestals
- "Llei" per Amadeu
- "Ironies d'estiu" per
J.V.D.
- "Aigua, sol i ombra" per
Llorenç Ventura.
- Acudits d'en Mamon
- Plana literària per Miro
- "Sobre el viva Espanya y
tal" per Lluís Vert
- "Reflexions Sanitàries"
per Jordi Turró
- "Resucitar un mort"
per Jordi Turró
- Portaven dels lectors
- "Sobre l'AAVV" per J.V.D.
- "Solstici d'estiu" per
l'AA.VV.
- Plana infantil

El Col·lectiu de Redacció
vol respectar la llibertat
d'expressió i la diversitat
d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció
no es responsabilitza nece-
sàriament de les opinions
dels col·laboradors i no
es compromet a que tots els
escrits rebuts siguin pu-
blicats.

Tanmateix s'acceptaran tre-
balls signats amb pseudònim
però el Col·lectiu ha de
saber el nom de l'autor.

Aquest número està especialment dedicat a
l'11 de setembre, i per aquest motiu hem inten-
tat que surtis una mica més aviat que de costum,
pel que hi manquen algunes de les seccions habi-
tuals, com són: el ple, temes locals, successos.

Voldríem insistir en les notes que posen al
peu d'aquesta mateixa pàgina, que per altra ban-
da són norma en moltes altres revistes de tot
tipus, per evitar possibles confusions. Quan di-
guem que volem respectar la llibertat d'expres-
sió i la diversitat d'opinions, volem dir que
en aquest Butlletí no es fan discriminacions se-
gons la procedència o el contingut dels escrits.
En el segon punt volem dir que el Col·lectiu no
més es fa seus els treballs que estiguin signats
per ell i que els demés reflexen les idees i o-
pinions dels seus autors i no la del Col·lectiu.
A més es vol tenir un marge d'actuació, en el
cas de que les circumstàncies impedissin la pu-
blicació d'un escrit. Per últim creiem que el
acceptar escrits amb pseudònims contribueix a
donar més participació en el Butlletí, ja que
en aquesta i moltes altres revistes i publicaci-
ons es reben treballs de gent que no vol que el
seu nom sigui donat a conèixer i ens ha semblat
correcte respectar aquesta voluntat.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Responsable: Joan Ventura Brugulat

Col·lectiu: Josep Aiguebells, Marta Albà,

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Cebà,

Anna Pardo, Elena Roget, Amadeu Rovira, Lluís

Trilla, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, setembre de 1.980

"BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL"

Nº 6

Dirigit pel:

Col·lectiu de Redacció

Editat per:

L'Associació de Veïns

Apertat 54

LLAGOSTERA

EDITORIAL

Fa ara setanta-cinc anys que l'onze de setembre es commemora com a Diada Nacional de Catalunya. Aquesta commemoració nasqué espontàniament del poble, que recorda l'heroisme dels defensors de les nostres llibertats nacionals en aquell 1.714 i alhora és fidel a la reivindicació d'aquelles, mostrant la seva voluntat d'autogovernar-se: la reconstrucció d'aquesta nació que són, -"una comunitat amb història pròpia, llengua i cultura pròpies, una economia diferenciada i consciència col·lectiva"-duta a terme per tots els catalans desde la mateixa Catalunya.

En aquests últims anys sembla que la Diada ha arrelat en tota Catalunya, i això és bo en la mesura en que és una oportunitat més de fer memòria dels qui han caigut o s'han arriscat sofrint persecucions i sancions, de situar la nostra reivindicació en el moment present i de refermar el sentit de comunitat.

El catalanisme és allò que ens fa sentir arrelats a la nostra terra, allò que ens porta a cultivar i enriquir la nostra cultura i a defensar els interessos col·lectius per sobre dels privats.

Desgraciadament no tothom l'entén així, pensem quanta gen hi ha que penjant una bandera al balcó ja en fa prou, quanta n'hi ha que havien inclús perseguit als catalanistes i ara són a primera fila cantant els segadors, quants fins fa pocs anys deien "amén" al règim anterior (amb tota la seva política de repressió sobre el nostre fet Nacional) i ara ens volen donar lliçons de catalanisme a tots.

No, no....el catalanisme no es dona a entendre per unes formes, calen unes bases ben definides que comportin un esforç i una activitat constant i al mateix temps conseqüents amb elles.

Aquesta conseqüència per ser tal, ha de estar portada en tots els nivells, perquè Catalunya és aquell poble i aquesta ciutat i aquell altre barri i...

Potser fora bo el recordar aquí, allò de que "el catalanisme ben entès comença pels de casa" i pensar una mica amb el que s'ha fet i han fet aquells qui deuen per tal de cultivar i enriquir la nostra cultura a Llagostera, un poble amb una història que desconeixem en gran part i que potser continuarem fent-ho durant força temps per manca de tot allò que ens possibilita aquest coneixement i no tant sols aquest, sinó d'altres tant importants com el de la nostra llengua o perquè no?, coneixement en general.

UNA MICA D'HISTÒRIA SOBRE UNA DATA

EN ELS SECLES XVI i XVII

Durant els segles XVI i XVII Catalunya pogué mantenir la seva autonomia sota aquella Espanya de fesomia monarca-federal, i fou a finals d'aquest últim i sobretot durant el XVIII, quan Catalunya, així com València i Aragó entraren en la que podríem anomenar "tendència europea" amb el que fa referència als problemes monetaris i de preus deixats per la crisi, accelerant-se així la trajectòria cap al sistema capitalista i preparant-se per les transformacions de signe burgès i industrial.

Cal destacar l'impuls del gran comerç del que el port de Barcelona participà activament, qui es vinculà després a la expansió d'una viticultura especulativa. Les revoltes del camp ajudaren a posar en marxa els nous fonaments d'un mercat català amb clares aspiracions.

Catalunya qui cimplava des de les Corts de Cervera (sota el regnat de Pere II el Cerimoniós-IV d'Aragó) en l'any 1.359 amb la Generalitat, es trobà, ara més que mai, lligada al mar, al contrari que Castella. Fins i tot es podria parlar d'"uns preus mediterranis" internacionals, que contrastaven amb els de l'interior. Sembla doncs innegable que la recuperació catalana de finals dels sis-cents és una manifestació clara de la descentralització econòmica del Principat.

En època de redreçament morí Carles II sense successió directa.

GUERRA DE SUCCESIÓ (1.701-1.714)

Dos eren els aspirants a la corona: l'arxiduc Carles d'Àustria i Felip d'Anjou. Carles prometia respectar les constitucions i els organismes de govern catalans, i els països catalans veien en el seu triomf una victòria sobre les estructures feudals, les quals representava i mantindria Felip qui segurament pendria el model polític centralista de l'absolutisme francès. El 30 de Maig de 1.705 la posició catalana a favor de l'arxiduc desencadenà la repressió de Felip V, la qual cosa provocà grans tensions i agitació pels carrers de Barcelona. Això, juntament amb el fet de que dos Borbons, un a cada vessant dels Pirineus eren molt perillosos per a l'equilibri internacional Europeu, induí als primers contactes amb els aliats. Així doncs, aquest problema d'ordre internacional es reflectà en la Gran Aliança de l'Haia (1.701) de la qual eren portaveus Holanda i Anglaterra.

El 2 d'Abril de 1.706 tingué lloc el primer setge de Barcelona per les tropes de Felip V el qual va fracassar en el seu intent de conquerir la ciutat.

Més tard, la por de domini es centrà sobre Carles, al ser proclamat hereu legítim de l'emperador. Així, per evitar l'unió de les corones d'Espanya i Àustria els aliats abandonaren a Carles i el 1.713 es firmà la Pau d'Utrecht. El 9 de juliol de 1.713 els catalans, malgrat la retirada dels aliats decideixen resistir: Es publicà el "Bar de Guerra".

L'emperador Carles abandonà Catalunya i després de la marxa de l'emperatriu Elisabet (la seva muller) començà l'ocupació del Principat per l'exèrcit de Felip V.

SETGE DE BARCELONA

Quan Barcelona fou assetjada pels exèrcits de Espanya i França, dirigits pel duc de Pòpuli i més tard pel duc de Berwick, totes les altres places catalanes ja havien caigut a excepció de Cardona. (Girona va capitular el 24 de Gener de 1.711).

La resistència a Barcelona durà 13 mesos. L'ànima d'aquesta fou el

Concell Municipal al cap del qual es trobava Rafael Casanova, mentre que la suprema direcció militar fou manada pel general barceloní Antoni de Villarroel.

L'onze de Setembre de 1.714, Barcelona va capitular, iniciant-se així un període de total manca de reconeixement de la personalitat jurídico-política de Catalunya.

LA REPRESSIÓ

Felip V va complir la previsió centralitzadora. Els seus ministres i concellers implantaren el Decret de Nova Planta que forava l'unitat de l'Estat espanyol.

Catalunya veié substituïdes la Generalitat i el Concell de Cent, per organismes creats segons models castellans i francesos. Gran part del dret fou destruït, així com les institucions jurídiques i l'estructura financera. El lloc del virrei l'ocupà el Capità General, el qual era assistit per la Reial Audiència. Es prohibí l'ús de la llengua catalana com a llengua oficial i s'aboliren les universitats catalanes. El nou règim també comportà una fortíssima pressió sobre els catalans.

CATALUNYA

AVUI

La desfeta de la guerra de Successió va suposar l'extinció de les nostres institucions de govern, de les nostres lleis i la persecussió de la llengua i cultura catalana. L'onze de setembre fou una gran derrota però, simultàniament a aquesta, nasqué un moviment reivindicatiu que hom anomenarà catalanisme, el qual amb la restauració de la II República va veure reconeguts els drets nacionals de Catalunya amb l'Estatut d'Autonomia.

Però aquesta llibertat fou fa poc, atacada novament pel moviment militar-falangista i més tard anul·lada, i aquest cop la nostra història fou manipulada i la nostra realitat travessada. Era la Dictadura; i "Catalunya s'ha enriquit, Catalunya s'ha fet forta, ha prosperat, ha creat llocs de treball, no gràcies a aquesta dependèn-

cia, sinó malgrat la dependència". (Joaquim Nadal).

Ja abans quan Catalunya es començava a governar ella mateixa -Mancomunitat- també una revolta militar havia destruït aquella poca llibertat aconseguida. Però la resistència no defallí i tampoc ho ha fet durant la guerra i el llarg període franquista i ara un cop més Catalunya té la possibilitat de participar en la seva història.

El vot d'una gran majoria del poble de Catalunya convertí les Corts elegides el 15 de juny de 1.977 en Corts Constituents per tant d'aconseguir una Constitució democràtica i autònoma.

S'ha tractat d'aiguall el text estatutari no tant sols amb el recurs estisores, sinó també amb afegits superflus i buits a l'hora (lleis orgàniques, normes bàsiques del Estat, etc...). Calgué aprovar l'Estatut, tot i que limitat, però ja era molt! (?). Alguns punts sobre l'ensenyament eren millors que altres del Estatut del 32, però els referents a l'ordre públic eren pitjors. Ara tenim un tractament de "nacionalitat" mentres que abans només de regió, i en definitiva és millor que la Mancomunitat i tots sabem la gran tasca portada per Prat de la Riba i els seus col·laboradors. Amb l'aprovació de l'Estatut se'n obri un període de reconstrucció de l'autonomia.

(L'Estat pot fer altres transferències a la Generalitat, mitjançant una llei orgànica si les forces progressives autonomistes de tot l'Estat aconsegueixen de tenir un dia la majoria necessària per aprovar una llei orgànica. (?) Ho diu la constitució.

Hem elegit el primer Parlament de Catalunya i hem designat al primer President de la Generalitat. Està previst que els quatre anys que corresponen a la primera legislatura del Parlament de Catalunya serà un període constituent. S'estudia l'estructuració del territori català en comarques i vegueries,

Traspàs de serveis pel govern central, posar en marxa el sistema de finançament de la nova Generalitat, ...etc.

Tenim ja l'Estatut, no el que aspiràvem i teníem dret, és un Estatut limitat, però és un Estatut. Ens toca ara als catalans viure la realitat que viu Catalunya i no hi val l'escusa de la crisi econòmica internacional o d'altres que efectivament hi contenen molt. El poble de Catalunya - cal dir-ho - està perdent alguns trets característics: el gust per la feina ben feta a canvi de l'afany de guany ràpid i amb poc esforç, quan fou amb el treball i aquesta feina ben feta com es construïa la Catalunya moderna. Forces cops es repetí durant aquestes últimes eleccions que calia un president de la Generalitat amb força moral i un govern autònom amb molt de prestigi per defensar els nostres interessos (els de tots), i estem a on estem, i pot ser cal recordar el que tantes vegades digué Benet, repetint el que escrivia Rovira i Virgili en els anys trenta: "L'autonomia no és un botí i no és una taula parada. És una eina de treball i una vasta feina a fer."

Col·lectiu de Redacció

CATALUNYA TRIOMFANT TORNARÀ A ÉSSER RICA I PENAR

PLANA DE GRESCA!

ANYS ENRERA

Tot parlant amb els qui conegueren el Llagostera d'abans se'ns descobrí un poble català i senzill, un poble que no sortia al carrer cada onze de setembre - hagués estat fabulós de ser així, però tant de bó fossim ara aquells llagosterenços - però que creixia perquè era conscient.

La marxa cultural del poble durant forces anys va ser molt positiva, perquè forces foren els qui varen creure en la tant desvirtuada frase de "per amor a l'art".

Són molts els qui encara ara agraeixen l'entrega del Sr. Mas (mestres de pintura), les poesies de'n Pepitu Camós, les vetllades de la Secció Teatral, el cant coral, les conferències (donades amb molta regularitat), les tertúlies desinteressades en algun racó del Cassino tot parlant de física, història o literatura a on intervenien juntament amb mestres com el Sr. Cutillé, el Sr. Fàbregues i d'altres, joves del poble i no tant joves, matrimonis, etc... així com els desplaçaments quan calien a alguna aula de les escoles i tantes altres activitats.

Un poble en el que tot i no havent-hi la ara tant important oposició, duia una "bona marxa". En les primeres eleccions fetes en la República, es trià l'Ajuntament per unanimitat, sient en aquella ocasió l'alcalde el Sr. Nadal. Unanimitat que es dibuixava en aquell volcar-se al carrer al pujar la República (banderes que corriren des del passeig fins a l'ajuntament en un fet unitari).

Les entitats polítiques llagosterenques eren poques, però foren la seva feina. Foren elles les qui es cuidaren de que cada onze de setembre arribés des de aquí una corona de flors a la ronda de Sant Pere (Barcelona) per a Rafael Casanovas, símbol de la lluita catalana en defensa de les seves llibertats i figura representativa de les reivindicacions nacionals; I fou d'aquestes agrupacions d'on sortiren molts dels capdavanters en la lluita quan calgué. Una dada curiosa és la peculiar manera que tenien per conèixer-se entre ells en èpoques de persecussió clara:- la part superior de la "Publicitat" surtia d'una qualsevol de les butxaques, encara que generalment d'alguna de l'americana.

La primera entitat catalanista - i dol fer servir aquesta paraula per l'anomalia que el mot en sí comporta; No poguer ser el que s'és i que és tant senzill en la llibertat i haver-ho de reclamar: ser català - fou el Centre Regionalista el qual contava amb uns quaranta afiliats i disposava d'una habitació a l'"Agrícola", (Plaça Catalunya nº 6). Aquest estava adherit a la Lliga Regionalista sobre tot per lo referent al mot catalanisme i que més tard Salvador Albert i Pei, (St. Feliu de Guixols), Salvatella (Figueres), Macià i d'altres conseguiren que s'explicités en llocs a on ja hi era implícitament.

En el número 17 del carrer Mitgdia, es trobava el Centre Republicà . Aquest contava amb una biblioteca, sala de reunions i de dafè i , igualment que el Centre Regionsalista, organitzava conferències, vetllades diverses,El centre Republicà tenia el suport de més de cent afiliats i restà fins acabada la guerra com a "Casino Republicano Obrero", notació que encara es pot llegir sobre la porta del esmentat local.

En un altre apartat d'aquest Butlletí, ja parlem de l'11 de setembre com a fet històric nacional català. Aquí el que pretenem és veure com ha anat aquests tres anys d'onze de Setembre a Llagostera. Perquè ens ho expliqués hem pensat amb en Joaquim Aiguabella i Sabarí, com a home políticament independent, i que ha participat activament en l'organització de les tres Diades, representant tant a entitats (Bell-Mati, Casino, AA.VV.)

La conversa ha estat fàcil, ràpida i concreta, i de mutu acord farem una exposició global de la seva opinió. -En Quim creu que l'Onze de Setembre a Llagostera, és essencialment una Festa, si bé cal tenir en compte les circumstàncies que motiven la Diada. Així cada any s'ha anat consolidant que no és una celebració, de cap entitat, ni de cap partit, sino de tot el POBLE.

De cada any hi ha la col.laboració econòmica de l'Ajuntament i la "Caixa" i l'organització a càrrec d'una Comissió que es va iniciar en determinats grups de la vila, i que actualment engloba la totalitat de les entitats i partits.

En Quim ens manifesta que sempre ha estat una Festa tranquil·la, no hi ha hagut problemes d'ordre públic (recordem els primers anys a Barcelona), ni d'organització. Solament que la Festa s'ha anat adaptant a unes facilitats de preparació.

El que s'ha mirat més, és que cada any la participació de la mainada sigui més important. Es va començar al 1.978, amb el Concurs de Dibuix tema "11 de setembre"; al 1.979 seguint amb el Dibuix i portant un espectacle de titelles, i enguany a més del dibuix, pels més grans un Concurs de Poesia i Redacció. També es mirava de fer un cercavila o qualcom que pugui agradar als nens i a tothom.

Concretant una mica més les celebracions, a l'any 1.977 (el de més eufòria i el de la manifestació d'un milió dues-centes mil persones a Barcelona), l'organització va estar formada per grups polítics, centrals sindicals, Bell-Mati, Casino i independents. Al ésser un dia de Festa, va portar molta gent a la Plaça, que es va animar molt; amb els entrepunts de salsitxa i el vi.

Es va vendre senyera a preus molt assequibles, que va tenir una gran acceptació. El parlament a càrrec de Joan Oloritz Serra, fou sobre l'Onze de Setembre i el sentit a través de l'història. Com a anècdota, els partits polítics van muntar uns tenderols, que en edicions posteriors s'han suprimit car té d'ésser una Festa unitària.

La primera Diada celebrada a Llagostera, fou acompanyada amb Sardanes i per la colla d'Havaneres "Jacomat". Tanmateix hi hagué la sempre desinteressada participació de les "Majorettes", que han col.laborat cada any.

Al 1.978 la formació del Col·lectiu d'organització va ésser més nombros quant a entitats. Al caure en un dia de feina es va fer necessari començar a la tarda. El concurs de Dibuix fou molt interessant, car molts nens van aprendre per primera vegada quins eren els colors de la nostra senyera.

El parlament elaborat pel Col·lectiu i llegit pel mateix Joaquim, reivindicava la nacionalitat catalana i la consecució de l'Estatut. Per ésser menys dificultos es van canviar les slasitxes, per la coca, i es seguia amb el vi, grapatxa, etc. Es feren Sardanes, i ball amb disc, també rifes, pegatines, etc.

Al 1.979 es destaca el fet de que és el primer any amb Ajuntament democràtic. Per tant el parlament, tanmateix elaborat pel Col·lectiu fou llegit per l'alcalde. En aquesta edició ja es va donar una plena entrada al món de la mainada. El grup de titelles i animació "La Serpentina" se'n va cuidar. També hi hagueren sardanes i ball amb disc.

L'organització fou a càrrec de totes les entitats i partits del poble. Així es va redactar un comunicat en el que es deia que malgrat no era un dia festiu, els comerços mirosin de tancar a la tarda. També es demanava que tothom posés la senyora.

Quan a l'organització, es va posar en practica el dividir les tasques per grups. Així en Guim en concret, s'encarrega de tot el referent al bar. El vi i la coca es reparteix a preus populars, però suficients per autosubvencionar-se. Les despeses d'orquestrs, grups, etc. es paguen amb els suports econòmics.

Ja acabant el repàs, comentem el fet de que enguany la Diada serà dia Festiu, i al ésser un dijous i mercat, els actes començaran al mati, així, molts de pagesos que altes anys no havien pogut estar presents: en aquest podran veure l'ambient de la "Diada" a Llagostera.

Parlant de sobre qui farà enguany el parlament, ell opina que té d'esser l'alcalde com element més representatiu del poble.

Col·lectiu de Redacció.

L'11 DE SETEMBRE AQUEST ANY

Després de diverses reunions, amb totes les entitats del poble, tant polítiques, culturals, esportives, etc., sota el nom comú de "Comissió de l'11 de Setembre", s'ha anat elaborant un programa d'actes per la "Diada".

Aquest any al ésser declarada Festa Nacional de Catalunya, i ser un dijous, aquí a Llagostera dia de mercat, ens trobarem que si només fèssim coses a la tarda, com els altres anys, la gent de pagès que baixa a mercat, no podria participar en la "Festa" i en la "Diada" en general. Pensem amb això es va decidir començar els actes el dijous el mati, primer amb concursos de Dibuix Poesia i Redacció per la mainada, seguidament una ballada de sardanes al Passeig Pompeu Fabra, també per animar més el mati, desfilaran les "Majorettes" i al mateix Temps grups de nens i nenes voltaran el poble engentxant "pegatines". A la tarda s'ha pensat començar els actes força aviat, a 2/4 de 5, amb sardanes, a continuació el repartiment de trofeus dels concursos del mati, i el parlament elaborat per la Comissió i que serà llegit per en Joaquim Aiguabella.

Després d'aquests actes, començara la gresca, amb un cercavila i un espectacle a càrrec del grup "Els Artristres" de Girona, seguit d'un ball de carrer, amb musica de disc.

Com cada any, també hi haura vi ranci, moscatell, i coca a preus molt econòmics, i per acabar la Festa i a la fi del ball hi haura un cremat per a tothom.

El que si es demana a tot el poble, és que, per fer més lluida la "Diada", que a tots els balcons i finestres de la vila hi hagi una senyora.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ.

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRE VILA

A LA "DIADA DE CATALUNYA"

por en Tità

El Senyor Pelai Vidal de Llobatera, fill d'una família vinculada a la nostra Vila, així parlà en l'acte d'apertura d'una tómbola en el local del "Institut social" del carrer de Sant Pere (antic café d'en Bassets.).

Era un dimecres, el 6 de setembre de l'any 1911.

(Copia del periòdic quincenal de Llagostera "La Selva.")

"Al aixerse á enrahonã D. Pelai Vidal de Llobatera, protestá dels aplaudiments ab que fou rebut y els transmaté sencers á llurs companys de Comissió, al Comité de Senyoretas, al Magnífich Ajuntament y á la Junta del Casino per haber-se dignat contribuir ab en magnífich lot á l'éxit de la Tómbola. Parlá dels fets ocorreguts á Catalunya cap á l'any 1914 y la guerra anterior dels Segadors, indicá la necessitat de parlarne ja qu'el dia ll s'en celebra l'aniversari y estudiá las causes que motivaren las derrotas dels catalans d'aquell temps, qu'al compararlos ab els mals que sofrim en la actualitat y las condicions en que's troba Catalunya, ne deduhí la necessitat y urgencia de abandonar els ideals negatius per emprendre la regeneració y efectiu creixement de la nostra Patria mediant el treball positiu y constant ajudat de la armonia entre las clases que integran nostra societat fent de una volta per sempre fonedisas las rencurias y lluites intestinas que fins dquí s'han vingut observant; indicá com á medi y cami mes curt per conseguirho l'amor cristiá que glosá ab breus y eloqüents paraulas y acabá ab un parrafada de la Atlantida la obra magistral de nostre poeta Verdaguer que fou aplaudida estrepitosament."

Cercant dintre el cubell d'els records i replegant un tall d'aquí, un tros d'allà i un bocí de més amunt, he arribat a confegir que: la diada de l'onze de Setembre a Llagostera algunes vegades d'aquell ahir, passà desapercebuda, altres es celebrà, i altres, degut a la repressió varen haver de mantenir-se soterrada. Ara bé, jo crec i estic ben convençut que sempre, sempre, dintre la nostra Vila no han fallat mai, jamai, dones i homes que guarden dintre seu, part del cor i centre que deixà aquella grossa foguera quan l'assalt al baluart del Portal Nou, per on entraren a Barcelona les tropes d'aquell rei que arrabassà les llibertats de Catalunya.

"DE NOVES I DE BONES" secció de "La Selva". 15 de Setembre 1911

"La gran fàbrica de exportació de taps de D. Grau Coris sembla que dintre poch estarà totalment reformada instal·lanthi en ella perfecte maquinaria moderna y aixís poguer servir ab la rapidesa que l'actual giro requerix.

El felicitem cordialment pera ser llur fàbrica la primera que en aytal ram empen la devantera pel bé dels obrers y del poble en general."

També diu:

"Sr. Alcalde, les acacies del poble demanen aigua. -Les fa regar, o preguem per elles."

Sobre noms que es donaven a uns quants bons i acreditats establiments situats a la Plaça del Mercat (Plaça Baix o Plaça de la Bomba) i voltants: L'adroguer Cols, a can Pa i Vi, a ca la Sissona, a can Caldos, a can Ganguil, a Can Climent i a cal Xé o ca la Balera.

ANECTODES REALS

En un casament d'ans:

L'hora asenyalada era a les 5 del matí. Són tres quarts de sis i faltava el nuvi. Els amics recorren d'anar-lo a buscar. Tusten a la porta. Ell surt a la finestra i els hi pregunta que volen.

- Home t'esperem!

- Ah!, respon ell, que també tinc d'ésser-hi jo.

Problemàtica Ecològica

ELS INCENDIS FORESTALS

De moment sembla que ja ens hem salvat del foc de "cada estiu". No obstant, s'ha intentat provocar-lo més d'una vegada, com va ésser el cas del foc de Panedes, a mitja nit; també hi ha la possibilitat d'un descuit, però... està demostrat que almenys la meitat dels focs són provocats; no se sap, o no sabem, qui, o quins interessos hi ha darrera. - Jòspecula amb el turisme, motivar desestabilització ecològica, possibilitats de noves replantacions amb arbres més "productius", compra de fusta a preu baix, facilitats per urbanitzar,... - El fet és que aquest criminal intentat essencialment ecològic té moltes negatives conseqüències, potser més de les que hom pensa. Indubtablement hem de començar per les víctimes - persones mortes sense cap sentit-, del foc com les 21 de Lloret a l'any passat, enguany ja se'n sap de cinc o sis homes més, i altres com els del succés de Calonge, en el que dos homes d'Icòna, es van salvar de per "miracle" al ésser pràctics dels incendis i el terreny. - En segon lloc el mateix desequilibri ecològic, l'erosió del sòl, la pèrdua d'arbolat i en moltes zones el perill de desertització.

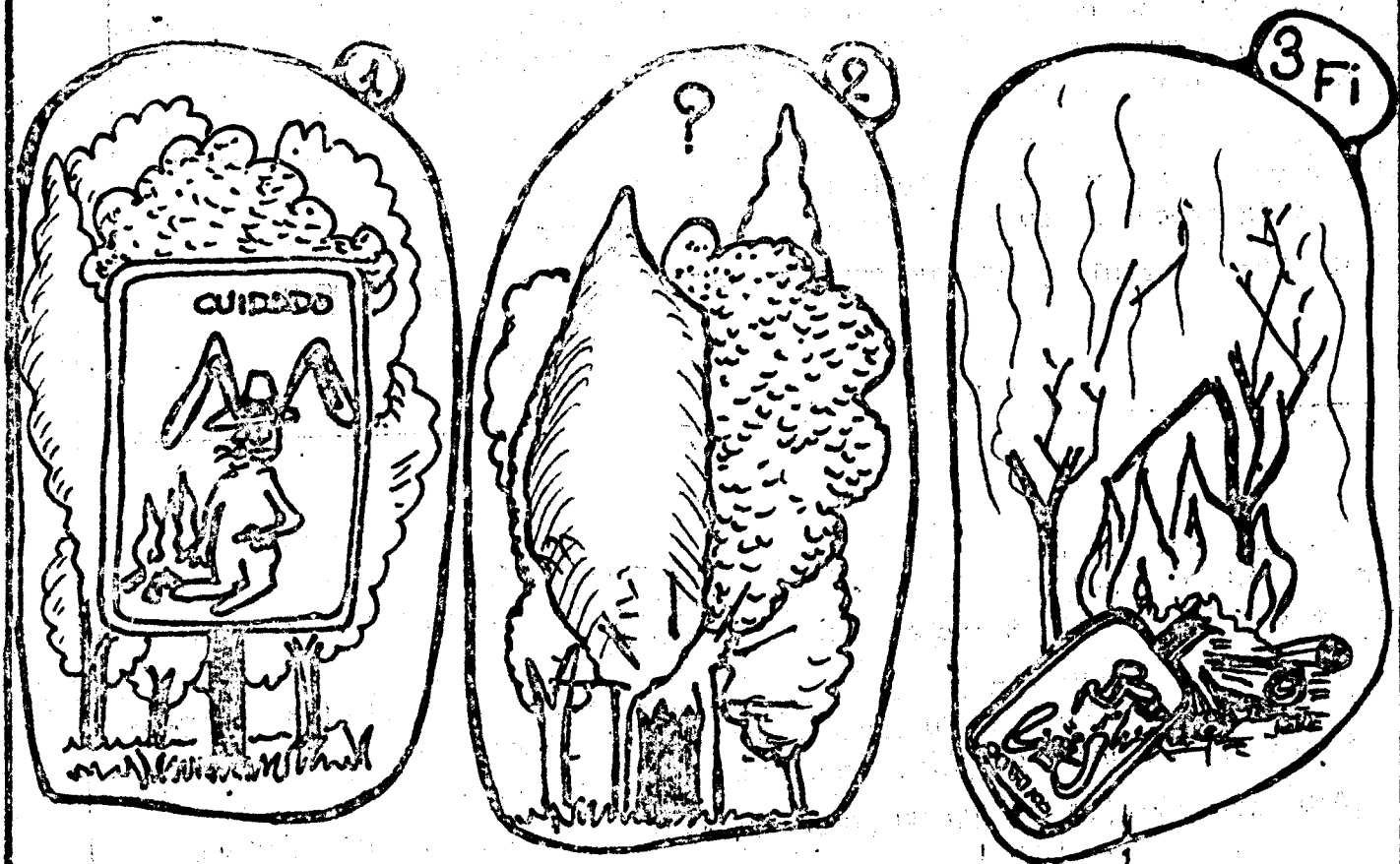
En un article d'Alberto Diaz Mueda, en el suplement de Fi de setmana d'un diari de prestigi com "La Vanguardia", sota el títol de "La desertització amenaça Espanya- Prioritat ecològica absoluta ! Salvem el bosc!, hi ha una sèrie de dades que són veritablement esgarriants:- L'any passat es va cremar a Espanya mig milió d'hectàrees en prop vuit mil incendis. D'altre banda reconstruir cada hectàrea de bosc cremat pot costar cinquanta anys. Ja no parlem de l'aspecte econòmic i de les pèrdues que tot això representa.

L'articulista apuntava que Espanya és un dels països més amenaçats per una futura desertització, i recorda aquell dit del geògraf grec de l'antiguitat que cantava les excel·lències de la península Ibèrica i mencionava la possibilitat de que un príncep podia atravesar el nostre país des de l'estret fins als Pirineus, saltant d'arbre en arbre.- Segueix dient el periodista: "Asseguren els científics - i el sentit comú- que solament els arbres i els arbusts reforcen el sòl, detenen el procés d'erosió, impedeixen amb un mur de verdor que avanci l'horror buit del desert i l'aridesa (a més de proporcionar altres beneficis ambientals que comporta la vegetació).

Tots podem comprobar ja l'arruïnat que està el nostre entorn forestal, bé produït pel foc, les plantacions d'eucaliptus, talles indiscriminades i generalment no repoblades, urbanitzacions descontrolades,...- Espècies genuïnament mediterrànies com el roure i l'alzina, i aviat el suro, estan desapareixent.

Creiem que encara som a temps a parar aquesta degradació, es pot mirar de sensibilitzar a la gent en aquest sentit; qui tingui de prendre mesures concretes que ho faci,... Esperem-ho!

j.v.b.

Tot els qui en alguna ocasió han viatjat per Europa i en particular a Suïssa hauran comprovat la notatad general de carrers, carreteres, vorados, cases i jardins; fins a tal punt és això cert, que és difícil localitzar inclús, puntes de cigarrets pel terra.

Jo com a fumador massa habituat (ho reconec), em trobava els vespres, amb el butxacó dels pantalons ple de "colilles" i paquets buits, així com envoltoris de qualsevol tonteria, doncs era un esforç important el deixar-los caure a terra sota la mirada crítica i reprovatòria dels nadius.

Aquesta notatad de l'europeu és deguda, segons el meu criteri, a l'elevat sentit de l'ordre que tenen; així doncs no vauem mai a un senyor d'allà, travessar un pas de vianants amb el semàfor vermell encara que no passi ni un cotxe fins on ellargui la vista (cosa que a mi hom fa sentir molt ridícul, doncs és com esperar que ploqui en un dia de sol); altres motius que es podrien citar són, el seu caràcter tancat i selectiu (potser en extrem, doncs apliquen al peu de la lletra, el que valmés boig conegut que savi per conèixer) una altra raó seria el que no siguin gens " mandangueros " (són quasi avorrits) i per últim, la raó que pràcticament les envolta totes, és la de que agriden en extrem de la vida familiar (això comporta ordre, tancament, estalvi, notatad, etc.

Ací a Catalunya som persones que en línies generals responem en gran mesura a aquestes directrius europees, però amb una lleugera tendència a riure i a la festa, donat pel Mediterrani i el vi; observem sinó, qualsevol país del Mare Nostrum com Itàlia, Grècia, Iugoslàvia, etc. Podriem dir que tenim més vida i som una mica més "despreocupats" (motiu pel que tirem papers a terra).

Si estem tres o quatre companys seguts a les cadires en una terrassa d'un bar i l'un (interrompint la conversa) s'aixeca, camina deu metres, tira un paper a la paperera i torna, els altres riuren d'ell.

Jo proposo:

1.- Portar pantalons de quatre butxaques, prescindint de modes.

2.- Organitzar les butxaques de la següent manera:

a) A la del costat dret de davant, posar-hi els cèntims (quantitat segons el "status" econòmic personal).

b) A la del costat esquerre de davant, les claus de casa, del cotxe (els que en tinguin) i l'encenador (els que fumin).

c) A la de darrera del costat dret, posar-hi el mocador (la gent que no es costipa habitualment, pot prescindir d'aquest o posar-hi el tabac en cas d'ésser fumador.

d) La de darrera del costat esquerre, es reserva exclusivament per colilles, paquets buits, papers de caramel, xiclets, etc. (procura de no posar-hi en aquesta, cèntims o talons de banc, ni "colilles" encases; o sigui a pagar-les ebans.)

3.- La gent que compra coses que faran servir només de sortir de la botiga corresponent, renunciarà a que s'els hi emboliqui i inclús prescindiran de l'envoltori cas d'anar aquest inclós amb la mercaderia.

Bé; podria proposar més articles, així com un plec de condicions o advertències però al no haver de justificar un sou, m'he limitat a exposar l'idea que jo mateix procurare complir, sense que em vegi ningú.

Amb altres paraules, PER UN POBLE MES NET, SIGUEM-HO CADESCU DE NOSALTRES.

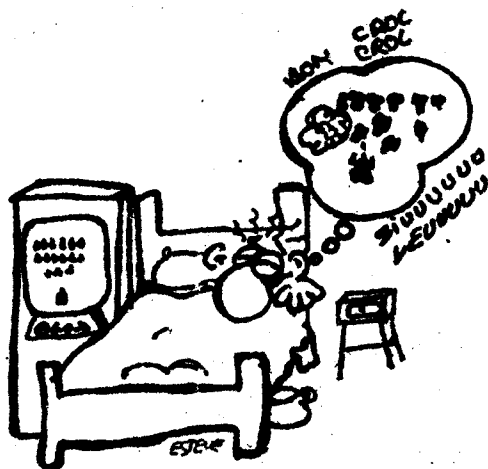
SOBRE: "EL JOC I LA MAQUINA DELS XINUS"

Els joves "d'una certa edat" recordem la sala de jocs que hi havia al passeig, abans de la Victòria, ara d'en Pompeu Fabra (el cas que sigui d'algu (?)...)-Els "futbolins", el "ping-pong", les màquines de boles, l'aparell de música, etc., tot un complex d'enginyers pensats essencialment per la captació de la juvenalla. A la vegada feia de centre de reunió, de xerrada, de "ligue" (era el temps que encara fer un petó era una victòria!). -Aquesta sala va desaparèixer, i se'n va fer més tard una altra al costat, que posteriorment es traslladà al carrer Fivaller, on encara funciona, però suposo no amb l'acaparement de la primera (ha sorgit el "Pub", la "discoteca",...). Bé, a part també en molts bars es van instal·lar màquines i altres utensilis de joc.

He fet aquesta introducció per recordar mínimament els antecedents de màquines "tragaperras" a Llagostera. Amb el pas del temps aquestes, també han sofert una transformació (coses de "l'apertura democràtica"). Per exemple, si els "senyors" ja no tenen d'anar a Cannes o Montecarlo a rebutjar-se quantitats industrials de diners als Casinos, car ja ho poden fer a "casa": Lloret, Peralada, etc.- Els "altres" poden jugar amb les "tragaperras" de duro o cinc duros, o bé al "entremig del bingo, que seguint un dels jocs més absurds que conec, segueix arrossegant molta gent, i sovint no pas precisament la classe opulent. En definitiva el cas és jugar. Com l'acudint de l'Eugeni (que és de moda !?) "Dos que parlen del póker, i un diu a l'altre, "- me encanta perdre en el póker", Hombre! dice, y ganar? - Hombre tú, ganar debe ser la hostia!!".

Entrant ja en els "xinus", també anomenats "marcianos", ara ha sortit una màquina que indubtablement és "la hostia", n'hi ha a molts bars, i la veritat és realment engrescadora. No solament pel que juga, sinó que també "l'encantament" arriba a tots els que ho estan mirant. Es tracta d'una pantalla amb una sèrie de petits objectes de colors (vermells, blaus, blancs)= "xinus" (no sé per quina raó se'ls ha bateixat aixó, potser perquè per més que se'n "matin", sempre en van sortint...), que estan situats a la part de dalt d'una pantalla, i fan la guerra, amb un altre "xinu" que és el jugador. Es doncs una lluita oberta, el anar "matant" "xinus", vol dir continuar en joc. Ara bé, aquestes també disparen - es defensen-, aleshores al final sempre acaben guanyant.

No obstant ja han sortit autèntics jugadors, o "matadors de xinus", doncs el record ja està per sobre dels 130.000 punts, cosa veritablement difícil, ja que costa molt estar jugant i tenir la suficient concentració per anar sortejant i "matant" els "xinus" que baixen com si fossin dimonis del cel. És digne d'anàlisi, la gran acceptació que aquesta màquina té. El que demostra però, que legalitzat o no, amb diners o sense, pagant o no, el joc, ha estat, és i seguirà essent la màxima expressió de l'oci, esbarjo, diversió. Els problemes, com sempre, venen de l'ús, que d'ell se'n pugui fer.

AIGUA, SOL I OMBRA

Està clar que, dintre les limitacions del temps que ha fet en cada moment, d'aquests elements n'han pogut gaudir la jovanella de la població, així com alguna de forastera.

. 0 000 0 .

Deixant de banda que per motius, suposo i hem de creure que justificats, encara que això ho sabran més bé tots els que formen part del consistori, aquest any tampoc ha estat possible disposar de la tant esperada Piscina Municipal, però, no ha estat obstacle perquè l'Ajuntament, junt amb la col.laboració del Consell Local d'Esports, l'Associació de Veïns de la Urbanització "Els Escuts" i la gentil professora de natació Sr. Eus Rodés, ajudada per un parell de senyoretes monitores, els que han volgut han disfrutat de l'AIGUA, participant com l'any passat en un curset de natació d'un mes de durada, essent molt profitós per a ells.

El dijous 14 d'Agost, a les 10 del matí, tingué lloc la cloenda amb les proves corresponents a cada categoria. Al acabar, a cada un se li lliurà un diploma d'aptitud. He de fer constar una observació: desconec si hi havia causes de força major però, a criteri meu, hauria estat molt més encertat i lluit fer-ho l'endemà, (deixant a part el mal temps fet) aprofitant que era festa, doncs el dia 14 a l'ésser feiner no hi pogué assistir la majoria dels pares, així com tampoc cap representació de l'Ajuntament i tant uns com altres crec que hi feien falta per estimular la feina feta. Penseu que els nostres petits ho haurien agraït. A més, per si serveix, em permeto donar una suggerència: no seria possible, l'any vinent, disposar d'un autoòmnibus per fer el trasllat d'anada i tornada a la piscina dels que acudeixen al curset? Em sembla que d'aquesta manera la concurrència seria més nombrosa i estalviaria hores als pares al no haver de portar-los personalment cada dia.

Opinareu com jo, si creieu possible el treball fet per part del Casal que, igual com ja fa uns anys, la mainada ha tingut SOL i OMBRA durant quasi dos mesos i algun dia també s'han "barallat" amb l'AIGUA de la piscina "Els escuts". Orientat tot sota l'experta "batuta" del Conciliari Mn. Miquel Vall-llosera, ajudat sempre per un grup de eficients monitors i premonitors.

Com tothom sap, el dia 9 d'Agost, els casalistes es dedicaren a recollir els papers i plàstics escampats per les rodalies. El que potser tots no sabeu és que aquesta lliçó i exemplar acció tingué al final un destí tan ... poscu-hi vosaltres el qualificatiu, com més vergonyós millor. Se suposa que el responsable del "éxit" no llegí el meu trist comentari: "El mal de tots els mals", al butlletí del mes passat. Ah, ara hi caic! Potser precisament perquè el va llegir, tota aquella desperdícia està a on no hauria d'estar. Si és així prego assabenteu-m'ho de seguida perquè, és qüestió de que quant més aviat millor, em faci mirar això que quasi tots tenim més amunt de les espatlles i que normalment se'n dóna el cap. No pas per res, solsament per si hi tinc alguna avaria massa greu que em fos dir les coses al revés i jo no hagués enterat. Ja seria gros, eh? De totes maneres ja em fa rumiar perquè, des d'un temps ençà, també veig moltes coses fetes a l'inversa. Veureu si ara, per acabar-ho d'adobar, tindrè els ulls al clatell. Tot podria ésser, no us penseu, dissorts més grosses passen.

Amb un imaginatiu, variat i entretingut programa, el divendres 15 d'Agost, es celebrà "El dia del Casal". Llástima del mal temps que deslliurà una miqueta la festa a fora. A dins faltaren seients, degut a la impressionant presència de pares i familiars. Quant a la preparació i execució de les actuacions, sincerament us diré que fou FANTÀSTIC (però no pas com l'Iñigo, s'enten). "Sorric aquestes ratlles el diumenge 17 d'Agost, quan encara no s'ha acabat el Casal d'Estiu 80. És de suposar que la setmana de la seva cloenda hi haurà programades activitats, com és habitual fer, amb la participació de tots el casalistes.

Crec que aquesta tasca l'hem d'agraïr pares i fills ja que consisteix en una part formativa i una altra d'educativa, al mateix temps que les dues resulten recreatives i cal ressaltar que no és pas igual dir que tenen un professor, així a seques, que disposar

d'un professor educador doncs, tot i que la falta de costum ens vingui una mica a re-
pel reconèixer-ho, és molt important pel que es refereix a la instrucció dels nostres
fills, no confondre aquests dos conceptes que per mi són del tot diferents, encara que
és complementen perfectament i tanmateix no he comprès mai el perquè ha d'estar deslli-
gada una cosa de l'altra. Segons sembla, abans no era pas així. Serà que en aquesta ma-
teria hem passat al davant dels països més avançats?. Degut a la minsa preparació que
tinc no seria gens estrany. Si aquest és el cas, prego perdoneu la meua ignorància i a-
grairia una adequada informació sobre aquest tema sino en condemnareu, i als altres
també, a creure que el meu criteri es encertat, que quedi ben entès que això és el meu
punt de vista personal, no del altres.

En un altre ordre de coses, àdhuc s'ha de senyalar el treball dels "amics de la Sardana de Llagostera" que, durant bastants setmanes, porta ensenyant de ballar la nostra dansa a qui la vulgui aprendre, d'una manera desinteressada. Suposo que per aquest motiu l'Ajuntament ha programat i patrocinat, durant l'estiu, cinc audicions de sardanes. Afortunadament, gràcies a l'esforç d'aquesta colla, es fa una altra cosa positiva per la joventut de la vila. Seguiu i endavant, és per agrair-vos-ho.

Comentari a part requereix la tasca portada a cap, al llarg de l'any, pel mai prou ponderat G.E. Bell-Mati, on també en les séves sortides intervenen, d'una manera constant, els tres elements esmentats a la capçalera d'aquest escrit: AIGUA, quan es troben de camí i els sorpren la pluja; SOL, quan un un dia radiant arriben suats sobre una montanya; OMBRA, quan busquen un lloc fresc per descarregar-se la motxilla i "jala". No cal dir que més d'una vegada se'ls han carregat a tots tres en un mateix dia.

Potser em "picaran la cresta" al posar-me on no em demanen donos, els coneix i tantateix s'ó que no són amics de lloances ni de coses que s'hi assemblin però, és just subratllar que la bona marxa d'aquest grup es deu a la dedicació d'uns quants (poca) joves que amb el seu sacrifici i, perquè no dir-ho, amb la seva feina callada, però encertada i segura, van al davant orientant i obrint pas a aquest jovent que no acabar de decidir-se a prendre responsabilitats, a més de tenir en compte la tasca que comencen amb els infants, això que ja sabeu la paciència i tacte necessària per treure'n quelcom de positiu. Segons m'han comentat alguna vegada es troben amb la realitat, ja crònica avui dia, de que no tenen massa col·laboració, encara que tothom voldria que es fessin coses, però ni tant sols s'ofereix gent jove suficientment disposada a ocupar algun lloc, per continuar la cadena començada fa quinze anys i ells, a la vista d'aquesta contrarietat, segueixen al peu del camí. Fins quan?. Seré sincer si us dic que em preocupa. S'hauria de preocupar no se'n cansessin perquè sino... malament rai.

Penso, i crec no anar errat, que aquest grup no està del tot aprofitat ni, com seria lògic, es valora prou la seva capacitat recreativa-formativa i no solament per part individual sino inclús a nivell de l'estament local corresponent, exceptuant alguna esporàdica ajuda però, si els rumors són certs, procurant posar impediments i a reganyadents d'algu. Us he de dir, per si no ho sabeu, que degut a la seva modesta quota de soci s'ha de moure d'una manera molt precària i limitada. Pel cobrament d'aquestes quotes ara han fet una nova modalitat per mitja d'una entitat d'estalvis. Crec que la fórmula és practica i seria convenient fos acceptada per tots els socis. És necessari i possible pel bé del grup.

Si des del lloc on porteca vetllar per la sana distracció-formació del nostre jovent, s'hi possee el gra de sorra o onòmic necessari, ondemes del suport moral del poble, m'atreveixo a dir que portarien a terme altres més ambiciosos projectes, perquè l'important és que les ganes de fer ja hi son i d'aquesta manera el jovent podria disposar de l'esbarjo recreatiu-cultural, que per altra banda n'estan bastant mancats. Hem de reconeixer i recordar que la majoria d'activitats d'aquest tipus, que es fan a la vila, son organitzades per ells i despres de la fundació del grup el 1.965, em sembla que ha donat sobrades proves de maduresa i capacitat de treball, o sigui que, considero no seria pas una inversió feta a l'aventura, sino més aviat encertada, intol. li fent i amb un rendiment immediat, elevat i segur, cosa que avui per avui, és molt difícil de trobar a l'abast. D'acord?

Els qui teniu l'obligació de pensar-hi, recordeu-vos de tot això. Cregueu-me, val la pena de tenir-los en compte. S'ho mereixen i els necessitem.

Llorenç Ventura i Sabarí

(penúltima col.laboració)

ACUDITS D'EN RAMON

SECCIÓ INFANTIL

Amb motiu de la Diada del Llibre (15-IV-1900), el Casal Parroquial Lagostero va organitzar un concurs de Redacció sobre el tema "Cosos de Llagostera", fent diferents categories segons el curs a cadascun dels Col·legits de la nostre vila. En aquesta ocasió publiquem la guanyadora del 8ª curs del Col·legi Ntra. Sra. del Carmen.

EL CASAL

¡Hola amics! no sé si a primera vista podreu adivinar qui sóc, ja que les coses no es poden saber al primer cop d'ull, però de totes maneres no us mateu pensant per què seguidament us diré quin és el meu nom. Em dic ni més ni menys que Jaumet, i sóc un dels arbres del pati del Casal. Sí... i no us extranyeu.

¡Ai! encara recordo el dia que em varen plantar, i quin dia aquell!, en aquells en torns jo era encara un arbre petit i insignificant, però de totes maneres em sentia feliç, només per dir-vos, les llàgrimes em caven dels ulls i el contacte d'aquelles manetes petites, que em romanaven fins a posar-me sota una capa de groixuda terra em feien tremolar de felicitat. Llavors, com que jo tenia unes orelles molt grosses, que es complamentaven amb la meua tafaneria, vaig sentir a dir que es començaria un gros edifici, en el que tots els nens i les nenes podrien anar a divertir-se, no sabeu pas lo content que em vaig posar només de pensar, que d'algun temps ençà tindria molts de companys que jugarien al meu voltant i em farien disfrutar a mi amb les seves rialles. I si nois sí, tal com ho sentiu, algun temps després es col·locà primera pedra en el pati del Casal, la qual venia a significar el fonament d'aquest, ¡ah! i això no és tot, a dintre d'aquesta, hi posaren unes monedes, que eren les que estaven en circulació en el nostre temps, i un pergami amb la llista d'aquells que havien col·laborat a portar endavant, la gran obra, que més tard beneficiaria a tots.

I com vaig poder comprovar dies més tard, grups de màquines, cotxes, eines i obrers es posaren a treballar en aquell edifici que algun temps després seria "EL CASAL".

Poc a poc els avanços, s'anaven notant i encara que no era res de l'altre món, ja es podia començar de mirar. De primer moment posaren uns quants taulons col·locats sobre uns barrils i allò venia a significar un escenari, encara que més tard en construïren un, en el que res hi faltaria.

La junta del casal, amb tots els seus treballs, i com no, amb la col·laboració del poble feia el possible per embranchar-se amb noves obres i desitjos, que per el moment no deixaven de ser-ho. Però amb bona voluntat, no hi ha res que no es fagi, i per això mateix, dies després emplanaren el terra i colocaren unes cadieres de fusta que havien estat donades per el Casina, i si noi, cada dia feia més efecte, i no sabeu pas lo bonic que quedà quan construïren el definitiu escenari en el que tants i tants de salts i saltirons hi farien després els nostres petits amics, encara que llavors no tenia ni la meitat de coses que ara.

Més tard enguixaren el terra i després pintaren les parets de l'exterior i igualment les del interior.

Bé com us anava dient cada dia allò era més bonic i estava més adornat, però encara hi faltava una gota de picardia, que fou posada per una llarga i presumida barra, que seria la que marcava els límits del bar, el qual un temps més tard comptaria, al igual que tots nosaltres, amb la companyia d'un nou amic, que seria ni més ni menys, que una preciosa, ho reconec, i esbelta cortina vermella, que resultava, sempre amb les vistoses coloraines d'aquells disfrassos revoltits, però que encara feien el seu efecte al contrastar amb les rialles o per el contrari cares tristes dels nostres petits actors. Després d'aquesta vindrien dos nous amics que serien precisament, una gran pantalla de cine i una grossa i complicada màquina de fer-lo, els quals contribuirien a fer una mica més agradable l'ambient del local.

Tot allò estava molt bé, però...allà dintre hi feia fred, que era impossible registrar, i és clar, tots trobarem a faltar a la nostre companyia i amiga, la Sra. Calefacció, que degut a les nostres supliques i demandes accepta a venir a visitar-nos, ajudant a fer-nos la vida una mica més calenteta. I allò no sabeu pas com va canviar semblava que els nens, inclús estaven més contents, i des d'aquells moments es pogueron realitzar més gustosament les flamantes festes del casal, que eren moltes naturals.

La Festa del Llibre, plena de lletres i dibuixos, la funció dels pastorets, amb les rialles i coloraines dels vestits, el dia de la passió, seriós i callat, el dia del Casal, amb la seva barreja de comedies i cançons, i igualment el dia de la mantega del poro, animat amb la col·laboració de tothom.

¡Ah! i no podem pas descomtar la petita sessió de cine que es fa cada diumenge, a la que hi aconsegueixen tants i tanst de nens.

I era segurament haureu comprès perquè soc tan feliç, doncs si amics meus, tota la meua vida ha estat rodejat de rostres infantils amb mirades inocentes, i això m'ha fet comprendre que hi ha molts pocs arbres que tinguin tanta sort com jo.

RESSUSCITAR EL MORT

Qui pensi que el nostre ajuntament no té força ni poder, s'equivoca. En té tanta de força i de poder, que ara es decideix fins i tot, a "ressuscitar un mort". Tal com ho llegiu: ressuscitar un mort.

A qui li sembli exagerada l'expressió, només cal que assisteixi als propers "plens municipals", on, i si a última hora no canvien, es parlarà de posar en marxa una entitat que ja fa temps és morta, i ben morta: "El Consejo Municipal de Sanidad".

Fixem-nos-hi bé, es diu: Consejo Municipal de Sanidad.

I, algú està preguntant què és aquesta entitat? Doncs bé, el "Reglamento de Sanidad Municipal de 9 de Febrero de 1925" (any de la picor) diu: "Como órgano asesor de la Sanidad Municipal se encuentra el CONSEJO MUNICIPAL DE SANIDAD constituido por:

-Presidente: el alcalde.

-Secretario: el jefe local de Sanidad (médico titular)

-Vocales: farmacéutico, veterinario, arquitecto, maestro, el secretario del ayuntamiento, y un médico designado por FET i de las JONS.

Corresponde a todos ellos reglamentar los servicios sanitarios del municipio."

Ja tenim el mort definit.

Sembla que a Llagostera fa més de 20 anys que no s'ha reunit aquest "consejo". Durant aquets 20 anys, els "presidentes-secretarios-vocales" no han vist la necessitat de reunir-se, no els feia falta.

Però ara és diferent. A Llagostera xiulen vents nous, sobretot en el camp de la sanitat local; i cal no deixar-se eixordar per aquets vents. Vents que ens parlen de controlar la sanitat local, de demanar explicacions per els déficits sanitaris que hi han, d'exigir responsabilitats, de que els veïns puguin dir la seva opinió, etc, etc. I, es clar, aixó és molt perillós. Tan perillós, que cal actuar i depressa. Per aixó hom vol ressuscitar al mort.

!Prou de comèdia,!!!

Llagostera no necessita cap "Consejo Municipal de Sanidad". El que sí necessita és una Comissió Sanitària oberta a totes les persones interessades en questions sanitàries; un estament on es discuteixi i planifiqui la sanitat local. Un lloc on hi tingui enteneda tothom interessat, sense discriminació de cap mena (ni cultural ni política).

Una Comissió Sanitària recolçada i super-visada per la conselleria de Sanitat de l'ajuntament. I, en aquesta Comissió Sanitària de veïns, els tècnics sanitaris locals (ATS, farmacéutic, veterinari, llevadora, metges...) haurien d'ésser-hi com uns veïns de més, sense un poder decisorí absolut, però sí amb el poder de consultors reconeguts.

Només una Comissió Sanitària oberta a tothom podrà defugir els partidismes i els interessos creants de persones i estaments, en aquest dret, que individual i comunitariament tenim l'obligació de millorar els llagosterenços: el dret a la salut.

Lo altre: tornar a donar el poder decisorí absoluta o majoritàriament als tècnics sanitaris, és ressuscitar un mort, i ben mort.

=====

jordi, metge.

REFLEXIONS SANITÀRIES DE L'ONZE DE SEPTEMBRE

La diada de l'onze de Septembre ha d'ésser una jornada de reflexió i no de gresca.

Hi ha el perill de que la diada quedi ja "institucionalitzada", perdent el seu significat.

Amb tantes ballerüques i "actes oficials", pot-ser perderem el "sentit" de la diada: reivindicar les llibertats públiques de Catalunya. La sanitat, és una llibertat pública.? Com està aquesta llibertat pública a Catalunya, i a Llagostera en concret.?

Què podem reivindicar, aquest onze de Septembre, per Llagostera en questions sanitàries ?..

Jo reivindico per Llagostera tot el que segueix:

- Reivindico un MODEL SANITARI que tingui com a centre d'interés la PROMOCIO DE LA SALUT, i no la lluita contra la malaltia.
- Reivindico per Llagostera un model sanitari que proporcioni a tots els llagosterencs una assistència integral, aixó és:
/Informació sanitària necessària/atenció a la salut individual i de la comunitat/aprofitament de la prevenció i educació sanitària.
- Reivindico un model sanitari per Llagostera, on la persona malalta sigui atesa en les millors condicions de: RAPIDESSA, EFICIENCIA, COMODITAT, i ECONOMIA, tan de dia com de nit.
- Reivindico per Llagostera l'ampliació de serveis sanitaris a: dentista, podòlec, infermeria infantil, planificació familiar, higiene mental, assistència social, rehabilitació física, radiologia bàsica, electrocardiografia, anàlisi clínics bàsic, orientació sexual, estadística sanitària, arxius d'històries clíniques, medicina de la tercera edat i del treball, etc.
- Reivindico per Llagostera potenciar al màxim l'Hospital Municipal, dotant-lo d'utilitatge propi, i adequant-lo a les necessitats del poble.
- Reivindico per Llagostera unes instal·lacions sanitàries modernes i suficients: consultoris mèdics, instrumental sanitari, sales per educació sanitària, cartelleres i publicacions sanitàries.
- Reivindico per Llagostera acabar amb l'aïllament dels tècnics sanitaris: aïllament professional i cultural. Reivindico el treball amb equip entre ells, que participin en cursets i reciclatges per posar al dia els seus coneixaments professionals. Reivindico que augmenti el número de tècnics sanitaris locals.
- Reivindico per Llagostera informació adequada i puntual sobre: organització i gestió sanitària/costos econòmics/finalitats i funcionament de la Creu Roja Local i de l'Hospital.
- Reivindico per Llagostera un millorament immediat del seu entorn: contaminacions, degradació del paisatge, urbanisme, supressió de sorolls i olors innecessaris.

(continua)

- Reivindico per Llagostera una sanitat moderna al servei del poble, on hi puguin participar tots els veïns; no només com usuaris, sinó també en la gestió i crítica de la mateixa.
- Reivindico per Llagostera una gestió democràtica de la sanitat, totalment oposada a la gestió franquista encara vigent en moltes estructures sanitàries locals.
- Reivindico per Llagostera acabar amb la "comèdia" del "caciquisme sanitari local".
- Reivindico per Llagostera una sanitat LLIURE, al servei del poble, planificada-dirigida i controlada per el poble.

onze de Septiembre de 1980
Jordi Turró i Goula.

NOTA INFORMATIVA:

La Germandat de Donadors de Sang de la Seguretat Social de les Comarques Gironines comunica que, el dissabte dia 11 del proper mes d'octubre, desplaçarà la seva Unitat Mòbil a Llagostera, per tal de fer les màximes extraccions de sang.

El lloc d'extracció serà el Consultori-Municipal de Llagostera, i l'horari serà de 4 a 8 de la tarda.

Tal com s'ha fet sempre, es revisaran les persones abans de donar la sang, i es farà un carnet de donant amb el grup sanguini i el factor rh.

Com a novetat i per primera vegada a Llagostera, es faran anàlisis complets de sang, els quals s'enviaran a cada donant.

PORTAVEU DELS LECTORS

Ja funciona el Supermercat "Aldi".

El passat dia 20 d'aquest més s'ha inaugurat darrera el Passeig un supermercat de la cadena Aldi de Girona.

Aquesta ha estat un aconteixement important per gairabé totes les dones del poble, que hi han corregut atretes per temptadores ofertes de la casa, sense pensar-s'hi gota. Els que sí han tingut en què pensar són els botiguers dels voltants, després de la seva indignada però estèril oposició al muntatge d'un establiment d'aquest tipus dins de la vila, doncs estan perdent tots els clients, ja que se'n van al super on troben de tot i més bé de preu.

Quan passen fets semblants m'agrada conèixer l'opinió de l'avi: aquesta vegada m'ha dit:

"Desgraciadament, els peixos grossos solen menjar-se els petits, nena, per dignes que siguin els pobres; una variant dintre l'espècie dels peixos grossos són els anomenats "aldinosaurios", una mena de monstres devoradors que busquen selves verges i prats verds, procedents de boscos cremats, avançant amb passos gegants, i per tot arreu van esclafant les bestioles petites..."

Ai! aquests vells, que sempre en tenen alguna per a dir...!

Fins fa un temps encara podíem escoltar que l'avi deia: "en el pot petit hi ha la bona confitura", però se n'haurà d'inventar una altra l'avi, perquè aviat ja no n'hi hauran de pots petits.

(Una veïna)

Apreciats conciutadans:

Com a portaveu local de Convergència i en nom de la mateixa m'adreço a vosaltres demanant-vos que tingueu l'amabilitat de publicar íntegra aquesta carta en el proper número de Setembre.

Abans de res, ens cal felicitar-vos per haver tingut la força de voluntat per poder tirar endavant un exponent mensual de les inquietuts del nostre poble de Llagostera, doncs ens consten les dificultats que haureu de superar, perquè això farà una realitat. Sols ens resta dir-vos ENDAVANT, i penso que les coses més difícils si es porten bé, són les que més perduren. Això és el que us desitgem.

Lamentablement, hem de contestar a uns escrits, que a cada número han estat publicats en el Butlletí, atacant descaradament a Convergència, i amb un sentit molt de sota l'ala, doncs unes vegades firmon amb inicials, d'altres amb pseudònims etc., i això a més d'ésser de molt mal gust, dona molt poca categoria a una publicació, i el que ho llegeix arriba a la conclusió de que no val la pena de donar-hi massa importància, doncs repercuteix amb el que escriu, i en lloc de guanyar vots per les properes eleccions pot trobar-se que encara en perdi.

No ens ha agradat mai la polèmica, que això és el que busquen aquesta classe de gent, doncs criticant allò de "anar per feina", aquesta és la feina que demostren tenir, perquè tenen temps sobrat per pensar i escriure, la única manera per poder-se fer sentir, i repetim, no tenen la vergonya suficient per "cantar clar" donant la cara com han fet tots els nens de Convergència, no solament guanyant les eleccions Municipals a Llagostera i a la majoria de les poblacions de la província de Girona, sinó també a la majoria de les Diputacions, a les darreres al Parlament, donant un tomb tal arreu de la nostra Catalunya, que ha ressonat a tota l'Europa.

Els temps dels miracles veritablement han passat. No es poden fer coses amb un obrir i tancar d'ulls. O simplement con en un règim dictatorial de "ordenos y mando". I això el Poble ho sap. Per això va donar en gran majoria la seva confiança a Convergència doncs era la garantia màxima que retornava al mateix poble de la Catalunya democràtica, doncs els Catalans no tenim el sentit de càrrer, però les coses les fem amb fermesa, i pensant-les bé, perquè perdurin.

Quina hagin passat, aquest quatre anys es podrà discutir i criticar, si cal, el programa que varem presentar en la campanya electoral, mentrestant no.

Contestant a un paràgraf de l'últim escrit de crítica a Convergència, bé exposa el "cant clar aquest" que la vida d'un Poble comença a l'Ajuntament i en funció de la seva política Municipal. Ara bé, el que caldria veure és la vida de la població en funció de la política Municipal en la manera que l'entenen o donen a entendre aquest senyors. Caldria doncs esperar a que amb aquesta mentalitat guanyin les properes Municipals a així ens convenceran a tots els Convergents Nacionalistes (no franquistes) inclòs el nostre President, molt Honorable Jordi Pujol. I contestant finalment a l'últim paràgraf, del mentat escrit de crítica baixa a Convergència, ens cal aclarir d'una vegada per sempre, que si som el primer partit de Catalunya, ^{no es pot veure dels llocs de sempre que quimeren} ~~ni tant sols per tirar endavant sempre~~ a la classe obrera, i que no necessitem tampoc de la seva ajuda per reconstruir Catalunya, ni tant sols per tirar endavant el nostre Ajuntament, o sigui, la nostra Població. Si som el primer partit de Catalunya, i entengueu-ho bé per última vegada, és per la majoria de vots dels Catalans. Tot allò altre no us trenqueu el cap, és pura fantasia, però hem determinat deixar-ho aclarit.

D'aquesta manera Cinciutadans del Col·lectiu, donem totalment per tancada tota contesta a qualsevol altra crítica tant lamentable i vergonyosa com la que hem hagut de contestar.

Així sí, quedem a la vostra disposició per qualsevol ajuda com són escrits constructius i altres col·laboracions per poder enlairer i donar contingut cultural a aquest el vostre Butlletí, que com a ciutadans de Llagostera també ens fem nostre.

Agraïnt-vos doncs, en nom de C.D.C. a tot el Col·lectiu de Redacció de publicació d'aquesta lletre quedem a la vostra disposició.

SECCIO LOCAL DE C.D.C.

SOBRE EL "VIVA ESPAÑA" Y TAL

Todo esto viene a cuento dado que las cosas están como están. Si, porque España está mal ¿no?.

Bueno, ahora aquí hablamos de los militares, la mili y otros asuntos en relación.

Pero resulta que en 1980 AUN es fruta prohibida, nadie puede escribir, nada de eso, no pueden publicarse reportajes, no pueden hacerse películas ni teatro.

Como si no existiera.

Pues si, existe, Y además cada español, salvo excepciones tendrá que trabajar mas de un año para ellos, y sin rechistar.

Con el sexo del franquismo pasaba igual, nada de nada; pero el chavalin que queria se "espabilaba" y bien, resulta que sabia algo. Pues bueno, aquí el lector daba colaborar un poco, mucho, y tratar de inventarse el parrafo que iba aquí, en lugar de lo que está leyendo.

Y continuaba así:

No es serio, no. Ni moral ni ético.

Y muchos se dirán: "aquí falta algo". Y en su mente saldrá un letrado : MINISTROS.

"Si noi", también se las traen y más. Sobre todo cuando pasan a la categoría "EX" solo para iniciados. Entonces lo tienen clarísimo. Han estado una temporada llevando una cartera que ya ves lo que pesa para él, y después a vivir de renta, que el país es rico.

Gente que saldrá en TV, que no veas, y te dirá:

-Sras., Sres.: el país está mal, ... muy mal. Es de todos el deber de LEVANTARLO, de sanearlo, No más corrupción, no más suciedad, no más fraude, no más esto, ni lo otro.

Basta!!!. Porque España es ... bla, bla, bla, tal y cual... y tenemos que colaborar todos un poco. El Gobierno está tomando serias medidas que contribuirán a tal y cual, y bla ..."

Por la noche en Barajas les espera un Boeing que le llevará, en 1ª clase, claro, a Suiza. Todo en muy poco tiempo. Poquisimo.

Allí se reunirá con sus colegas y les explicará que en esos momentos está combatiendo la crisis española, y que cree poder extinguirla.

Queda aún un fenomeno muy especial en España: El Fútbol y sus cosas, que no son rosas, no, que son pelotas. Porque España en el 82, será el país con mas pelotas que soñarse pueda. Tendremos el Mundial en casa, Seremos campeones del mundo. Como Argentina que lo organiza y lo gana. Aunque sea por la jeta, pero se ganará.

Porta, Castejón, Samaranch y otros han visto que no hacían falta desplazamientos tan largos para demostrar lo que llevamos dentro; que podían pasarse por casa y contemplarlo bajo el Spanish Sun.

- "Papa, llévame al circo, vaaa".

- "No, hijo no, si quieren verte que vengan a casa".

Este fue el dialogo mantenido entre la Selección y los de arriba, y que dio el susodicho resultado: El Mundial en casa.

Daran resultado ya, los años perdidos positivamente, los viajes y estages, las cenas y almuerzos, las fincas, las aves de rapiña, los puros y etc., etc..

Demostraremos que lo de Argentina fué una mala jugada que nos hizo la fortuna; que no llegar a más fué mala suerte.

Aquí, irse a casa tan pronto no sucederá. Estaremos en casa.

Y el fútbol continuará siendo lo que es: una fuga de divisas, de millones que se van en simples manos de deportistas.

Al menos los toreros son nacionales, o como mucho oriundos, y el público es divisa en potencia, ¿no?, que viene aquí y entre flores, fandanguillos y alegrías aprende rápido a decir VIVA ESPAÑA. Subirán al avión y en la escalerilla, suspirando, dejarán oír un entrecortado Spain is different : - Porqué ha visto hace instantes, a más de de un españolito, cagarse en todo continuamente.

- Porqué no ha podido hablar con el españolito de nada o casi nada. De fútbol si, claro.

- Porqué ese españolito tiene que ser millonario, para tener técnica extranjera.

- Porqué no ha podido hablar de W (watt) de sonido o de c.c. (centímetros cúbicos) de potencia.

- Porqué se ha encontrado en otro mundo y solo se puede lamentar de que en su país, le será más caro beber.

España, gracias a dios, sobretodo, es una potencia mundial tanto en producción como en consumo de alcohol. Ta es algo, porqué sino puedo comprar una moto japonesa, ni un aparato alemán, ni puedo salir al mundo con el bolsillo lleno, ni . . . pues me tomo un whisky y ya está.

Mientras en algún rincón de Spain, habrá algún extranjero contando el "Viva España" y un españolito sirviéndole cerveza y vino.

Y al final de la barra dos indígenas:

- "Míralo, el extranjero contando el Viva España y yo que se la daría toda entera."

- "Que va, que va, que él tendrá lo que quieras, pero no vé toros ni tiene al Krankl, ni al Nieto. Y a más yo me tirao una mili que no veas. To un año y pico sin dar golpe, comiendo, durmiendo, bebiendo y nada más."

Todo esto venía a cuento, no sé si se recuerda, porqué España es un mierda y ser español no es ná. Así suena, tan grave como es. Porqué tendríamos que estar hartos todos de que España se asigne un papel que no tiene, de que quiera ser actor y no llegue a taquillero, y de que Europa siga esperando más allá de los Pirineos.

Y habría mucho más para contar. Toneladas de papel; pero para eso ya están los Servicios Desinformativos del país ¿no?.

Lluís Vert.

En Boris Vian és un escriptor poc conegut dintre del nostre país, es podria parlar d'ell com del nou home renaixentista, degut a la quantitat d'activitats a que es va dedicar.

Neix en 1.920 a Ville d'Avray (França), Malalt del cor des dels dotze anys, degut a una crisi de reumatisme articular agut. Enginyer metal·lúrgic, deixà les seves activitats per a dedicar-se a la literatura i al periodisme.

Va jugar un paper important com a introductor del jazz a França, ja que escribia crítiques a la revista "Jazz Hot", durant quasi deu anys de la seva vida.

Mitjançant el jazz comença a freqüentar, Saint Germain-des-Près, famós barri de París on es reunien, Queneau, Sartre, Camus, Prévert, Audiberti...

En 1.946 un editor li proposà escriure una novel·la americana de serie negra, i l'escriu en pocs dies sota el pseudònim de Vernon Sullivan, la novel·la es diu "Escupiré sobre les vostres tombes", aquesta obra va esser un escàndol, se l'acusa d'incitar a corrupció a la joventut, no gaire mes tard es produeix un assassinat tal com ell el descriu en el seu llibre. Finalment rotà prohibit.

En un període de dos o tres anys escriurà unes quantes narracions i novel·les de sèrie negra.

Podríem dir que Boris Vian té una personalitat esquizofrènica, ja que alterna dos tipus narratius absolutament diferents; les novel·les de sèrie negra perfectament estructurades, autèntiques narracions cròtiques plenes de violència; i les novel·les més "serioses" entre les que podem citar "L'escuma dels dies", "La tardor a Pekín", "L'herba vermella", dins aquestes obres es veu un estudi molt profund del significat de les paraules. Vian estudia el significat secret de cada paraula, el seu contingut exacte. Inventa noves paraules de vocabulari, diferents formes expressives. Porta a les seves obres fins els límits de la lògica, és un maniàtic de la precisió, i de la exactitud. Recorreix sovint a l'argot. El llenguatge específic de Boris Vian dona vida a un univers que sense aquest no existiria. Els mots determinen el comportament i els sentiments dels seus personatges. Els elements decoratius s'alteren al mateix temps que cada individu, tots els objectes estan animats, tenen vida pròpia.

En B. Vian a totes les seves novel·les planteja una sèrie de problemes però sense donar-li's cap solució. No busca donar cap missatge ni model de conducta. Tradueix a la perfecció la gran contradicció que és la nostra vida.

El crític Joan Clouzet trou semblances amb "Alicia en el país de les meravelles", una Alicia més madura, vella...

Va ésser membre especial del Col·legi de Patafísica (Aquest col·legi, fundat per Alfred Jarry, es va declarar públicament d'inutilitat pública, "El col·legi de Patafísica es l'únic que no es proposa salvar el món", "La Patafísica s'interessa per les excepcions i no per les regles").

Totes les seves novel·les són retrats tràgics, melodrames. Dins "L'escuma dels dies" parla de Joan Sol Sartre -així el denomina- d'una manera burlona encara que sense mala intenció, a causa del mite que han fet els seus deixebles al voltant de la seva obra.

A cada novel·la proposa una utilització específica del jazz. Apart de la literatura, es dedicà també a tocar la trompeta en diferents grups de jazz, la seva enfermietat el va obligar a deixar de tocar. També va escriure "sketches" per espectacles de varietats i emissions radiofòniques; actor de cinema, escriptor de guions, treballs, comèdies musicals, operes i cançons: unes 400, de les quals en va interpretar unes quantes, n'hi han moltes d'inèdites. La més famosa és "El Desertor", canço antimilitarista que li va ocasionar molts problemes. També va fer traduccions. En una de les seves cançons diu, potser adelantant-se a la seva mort massa prematura:

"Moriré, una mica, molt
Sense passió, però amb interès
I després, quant tot hagi acabat
Morir'".

Sobre l'Associació de veïns

Amb l'edició d'aquest Butlletí, l'Associació de Veïns ha pretès incidir en la vida cultural llagostorenca. L'AA.VV. es va fendar potser a contra temps -no va poder aglutinar el moviment que en altres poblacions es produïa del traspass del franquisme a l'època democràtica-. No obstant la nostra voluntat de fer amb honradesa, sinceritat i pensant que els interessos privats es tenen d'aturar on comencen els comuns, ens va fer anar endavant. -Després de diferents crides a la població, poca fou l'atenció que se'ns va donar, i d'antuvi, molts preveïan que l'AA.VV. era morta. Tal afirmació crec que és gratuïta, doncs si per una banda no s'ha pogut aconseguir els objectius que teòricament ens proposavem, per l'altre tot i que amb forts debats interns s'ha mantingut l'Associació.-Arrel de la sortida del Butlletí, va portar a divergències dins la Junta, dimintint dos dels seus membres fundacionals, per aquest motiu, l'Activitat de l'Associació ha quedat centrada amb l'elaboració del Butlletí.

En un principi fins i tot els partits polítics ens condemnaren al fracàs (més tard ens donaren suport...), i ja no cal dir la part conservadora... -Aqui he d'afirmar però, que dins les dificultats de la "política local", forem més reconeguts per l'anterior Consistori (no democràtic (?)) -L'actual ens ha ignorat com AA.VV. i com a entitat ciutadana.

Els nostres temes de lluita: "el desviament del roc al pla de Sant Llorenç" i la conservació de "La casa de l'Estanc de Dalt", no han estat recolzats a nivell públic per ningú, potser són plantejaments idealista, però dissortadament una vegada més haurem de deixar el temps per testimoni.

El Butlletí és un dels projectes culturals més importants dels darrers anys a la nostra vila. Reconeixent la manca de mitjans, tant materials com econòmics, creiem que amb un mínim suport ciutadà, podríem arribar a fer una publicació d'interès per una gran majoria.

Potser per això, a d'altres els hi sap greu, que sorgits d'una "insignificant", "morta", i "contradictòria" Associació de Veïns, es puguin editar de moment sis butlletins d'informació i opinió local. Amb un compromís de sortida per part del Col·lectiu de Redacció fins al mes de Desembre. Aleshores es decidirà el futur del Butlletí que depent una mica de tots; per la nostra part de voluntat no en manca, però no és suficient.

Quant a l'AA.VV., la seva continuïtat està tanmateix en mans de tots. Personalment crec que és el darrer intent de dur a terme una actuació d'interès municipal, sana i neta, al marge d'interessos partidistes i de conveniències particulars. El veredicté inapel·lable dels temps decidirà. Així sia.

Joan Ventura Brugulat

SOLSTICI D'ESTIU : De la Festa d'enguany podem dir que va desbordar totes les previsions, tant per la nombrosa assistència (molts forasters), com per la presència de l'essència del que té que ésser la mateixa. Per tant creiem que es té de portar a fons un replantejament del que cal que sigui la Festa, tant en l'organització, com en la idea de base.

Per manca de més espai, donem un estat de comptes global :

<u>Entrades</u>		<u>Sortides</u>	<u>Restant</u>
Recaptació voluntària	21.723,-	Despeses generals	20.653,-
Aportació Ajuntament	6.000,-	"Artristes" i A.Daban	8.000,-
"La Caixa"	7.000,-		28.653,-
	<u>34.723,-</u>		

Volom donar les gràcies expressament a la gent que ha col·laborat amb la Festa, bé cedint-nos el terreny, la llum, fil elèctric, remolt, etc. A tothom mercès.

AA.VV.

